

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce:

V. Q. D.
v ČR bytem X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-98585-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Podle § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „ZPC“), platí, že cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

2. Žalobce vstoupil dne 25. 1. 2023 na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a ZPC, pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 25. 1. 2023 a dne 4. 3. 2025 se rozvedl s manželkou (nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny). Dne 24. 2. 2025 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 ZPC.
3. Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 23. 4. 2025, č. j. OAM-12385-9/ZM-2025 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná žalobcovu (blanketní) odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítla a prvoinstanční rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdila. Jediným důvodem napadeného rozhodnutí byl závěr, že žalobce podal žádost v rozporu s § 45 odst. 2 ZPC před uplynutím tří let pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba a vyjádření žalované k žalobě

4. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní body a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalobce namítl, že nežádal o změnu účelu svého pobytového oprávnění podle § 45 ZPC, nýbrž žádal o udělení nového pobytového oprávnění podle § 42g odst. 2 ZPC. Dále namítl, že se žalovaná nevyjádřila k jeho námitkám stran nepřiměřených dopadů napadeného a prvoinstančního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
5. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaná setrvala na závěru o specialitě § 45 odst. 2 k § 42g odst. 5 ZPC. K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce takovou námitku ve správním řízení neuplatnil.

III.

Jednání soudu

6. Při jednání žalobce setrval na své dosud uplatněné argumentaci a obohatil ji o odkaz na recentní rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65. Žalovaná se z jednání omluvila.

IV.

Posouzení věci soudem

7. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí podle § 172 odst. 1 věty první ZPC ve spojení s § 72 odst. 1 větou první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci soud nezjistil.

8. Žaloba není důvodná.

První žalobní bod

9. Žalobce v žalobě namítal, že podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 42g ZPC (viz str. 2, 3 a 4 žaloby). Námitka nemohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí, protože přesně tak správní orgány žádost žalobce právně kvalifikovaly. Správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně uvedly, že rozhodovaly o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 ZPC (viz str. 1 prvoinstančního rozhodnutí a str. 2 napadeného rozhodnutí).
10. Žalobce namítl, že nežádal o změnu účelu svého stávajícího pobytového oprávnění (viz str. 2, 3 a 4 žaloby). Ani tato námitka nebyla důvodná, protože žalobce sporoval závěr, který správní orgány neučinily. V prvoinstančním ani napadeném rozhodnutí správní orgány neuvedly, že by žádostí žalobce usiloval o změnu (účelu) svého povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Pokud žalobce na str. 2 žaloby uvedl, že ministerstvo a žalovaná tvrdí, že podal žádost o změnu účelu pobytu, odporuje to prvoinstančnímu a napadenému rozhodnutí.
11. Dále žalobce namítl, že správní orgány neměly jeho žádost posuzovat podle § 45 odst. 1 a 2 ZPC.
12. Podle § 45 odst. 1 ZPC platí, že cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.
13. Všechny zákonem stanovené podmínky aplikace § 45 odst. 1 věty první ZPC byly u žalobce naplněny. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu (konkrétně za účelem společného soužití rodiny podle § 42a ZPC), žalobce ve své žádosti deklaroval svůj záměr pobývat na území za jiným účelem, než který mu byl povolen (konkrétně za účelem zaměstnání na základě zaměstnanecké karty). § 45 odst. 1 věta první ZPC tak žalobci stanovil povinnost požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. První věta odst. 1 § 45 ZPC výslovně reguluje, že cizinec pobývajících na území s povolením dlouhodobého pobytu a hodlající zde pobývat za jiným účelem, *musí* požádat ministerstvo o udělení *nového* povolení k dlouhodobému pobytu. Námitka, že správní orgány pochybily tím, že na žádost žalobce aplikovaly § 45 ZPC, proto byla nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

14. Nelze přisvědčit žalobci, že cizinec si může zvolit, zda bude postupovat podle § 45 ZPC. Z § 45 odst. 1 věty první ZPC vyplývá povinnost cizince, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, požádat o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, hodlá-li tento cizinec na území ČR pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen. Žalobce vykládá § 45 odst. 1 ZPC nesprávně, pokud z něj v žalobě dovodil, že je na vůli cizince, zda bude postupovat podle § 45 ZPC, tedy že cizinec naplňující hypotézu § 45 odst. 1 věty první ZPC si může zvolit, zda bude či nebude vázán její dispozicí. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že § 45 ZPC neřeší žádosti o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž žádosti o změnu účelu stávajícího povolení. Tento svůj výklad žalobce opírá jedinečně o to, že ve větě čtvrté § 45 odst. 1 ZPC je uvedeno, že cizinec „*může o takovou změnu požádat*“ (viz str. 3 a 4 žaloby).
15. Námitka žalobce je v rozporu se systematickým, logickým i teleologickým výkladem § 45 odst. 1 ZPC. § 45 odst. 1 ZPC zjevně reguluje případy, kdy držitel povolení k dlouhodobému pobytu chce na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen (*věta první*). Takovému cizinci je uložena povinnost požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu (*věta první*). V dalších větách jsou stanovena pravidla pro určité specifické případy. Podle těchto pravidel nelze nové povolení k dlouhodobému pobytu udělit, pokud cizinec na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (*věta druhá*), nebo pokud cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území původní účel pobytu, ledaže cizinec prokáže, že účel neplnil ze závažných důvodů po přechodnou dobu (*věta třetí*), nebo pokud cizinec hodlá na území pobývat za účelem podnikání a na území nepobývá déle než 5 let, ledaže jiným účelem má být investování, nebo jde o držitele povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu nebo studia nebo společného soužití rodiny (*věta čtvrtá*). § 45 odst. 1 ZPC je tedy systematicky koncipován tak, že první věta v případě naplnění její hypotézy přikazuje cizinci podat žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu a všechny následující věty regulují specifické případy, kdy žádosti podle věty první nelze vyhovět. Logikou tohoto zákonného ustanovení je obecná právní úprava ve větě první a speciální regulace ve větách zbývajících. Tomu odpovídá i smysl a účel regulace – vyžadovat po cizincích, aby na území pobývali jen za těmi účely, jejichž plnění bylo povoleními připuštěno, a stanovit případy, kdy je udělení takového dalšího pobytového oprávnění vyloučeno. Soud odkazuje v této souvislosti na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž účelem dlouhodobého pobytu nikdy není pobyt samotný, nýbrž jím je právě účel, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, a ze dne 13. 7. 2022, č. j. 2 Azs 275/2021-66, bod 29). Ostatně ve všech následujících odstavcích § 45 ZPC jsou regulovány jen další specifické případy cizinců s povolenými dlouhodobými pobytů za tam uvedenými účely a jejich žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (srov. odst. 2, 3, 4 a 7 § 45 ZPC).
16. S posouzením soudu je v souladu i historický výklad § 45 odst. 1 ZPC. Věta první § 45 odst. 1 ZPC pracuje s tím, že cizinec „*je povinen požádat*“ o udělení nového povolení. Věta druhá a třetí reguluje, kdy povolení „*nelze udělit*“, a čtvrtá věta, že „*může o takovou změnu požádat*“. Základ předmětné právní regulace, užívající slova „*může o takovou změnu požádat*“, byl do § 45 odst. 1 ZPC včleněn novelou č. 427/2010 Sb. (srov. její čl. I a bod 84). Podle důvodové zprávy této novely bylo cílem navrhované úpravy eliminovat případy, kdy cizinec za pobytu na území České republiky může žádat o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu

za jiným účelem, než který mu byl dříve povolen. „Změna se navrhuje zejména s ohledem na situaci, která vznikla v roce 2009 po přijetí opatření, kdy v důsledku hospodářské krize byla přijata opatření k ukončení pobytu na území propuštěným zahraničním pracovníkům. Namísto sledovaného cíle, aby ti cizinci, kterým bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, vycestovali z území České republiky, došlo k tomu, že řada z nich požádala o změnu účelu svého pobytu, tj. žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.“ (viz Poslanecká sněmovna, 6. volební období, 2010-2013, sněmovní tisk 70/0). Z úmyslu zákonodárce vyjeveného v důvodové zprávě je zřejmé, že ač užil slova „může o takovou změnu požádat“, chtěl regulovat případy, kdy cizinec za pobytu na území České republiky může žádat o **vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu** za jiným účelem, než který mu byl dříve povolen. Důvodová zpráva obnažila, že zákonodárce použil slova *vydání povolení k dlouhodobému pobytu* ve falešné ekvivalenci se slovy *změna účelu pobytu*, neboť je propojil vysvětlující zkratkou „tj.“.

17. K žalobcově argumentaci, že v projednávané věci není na místě nepřímě aplikovat čl. 15 odst. 1 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, soud uvádí, že tato námitka byla mimoběžná s důvody napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, neboť správní orgány se nepřímým účinkem čl. 15 odst. 1 uvedené směrnice vůbec nezabývaly a jeho použití se nedovolávaly.
18. § 169r odst. 1 ZPC rozlišuje případy, kdy se usnesením zastavuje řízení o žádosti z důvodu, že cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn [písm. c)], a z důvodu, že cizinec podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn [písm. d)].
19. § 42g odst. 5 ZPC zní takto: *Žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobývá-li na území po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání. V zastoupení cizince, který není oprávněn na území ministerstvu podat žádost o vydání zaměstnanecké karty podle věty druhé, může žádost podat ministerstvu na základě plné moci jeho zaměstnavatel, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem programu schváleného vládou za účelem dosažení ekonomického nebo jiného významného přínosu pro Českou republiku, který je organizačně zajišťován nebo koordinován k tomuto účelu ministerstvem nebo jiným ústředním správním úřadem, jehož okruhu působnosti se program týká, a umožňují-li tento způsob podání žádosti podmínky tohoto programu.*
20. Z právě citovaného znění § 42g odst. 5 ZPC je zřejmé, že toto ustanovení řeší výlučně to, u jakého správního orgánu lze žádost o vydání zaměstnanecké karty podat. Žádost je tak nutno podat na zastupitelském úřadu, ledaže nastanou podmínky vymezené v druhé, třetí, čtvrté a páté větě tohoto zákonného ustanovení, kdy pouze v těchto případech lze žádost podat nejen na zastupitelském úřadu, ale i na území ministerstvu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

21. Řízení o žádosti bylo zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. d) ZPC z důvodu, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Řízení o žalobcově žádosti nebylo zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) ZPC z důvodu, že žalobce podal žádost na území, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Proto nemá žalobcem na str. 2 a 3 žaloby citovaný § 42g odst. 5 ZPC význam pro právní posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
22. Soud závěrem odkazuje na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 10 Azs 131/2025-30, kde Nejvyšší správní soud vysvětlil vztah § 42g a § 45 ZPC. Na cizince pobývajícího na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se vztahují nejen pravidla stanovená pro vydání zaměstnanecké karty zakotvená v § 42g a § 42h ZPC, ale také ustanovení § 45 ZPC, které stanoví zvláštní pravidla pro žadatele o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (za dalším než povoleným účelem). Cizinec, který je držitelem povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny, může požádat o vydání samostatného bytového oprávnění za jiným účelem za podmínek stanovených v odst. 2 § 45 ZPC. Pokud by žádost o zaměstnaneckou kartu podaná cizincem, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a ZPC, byla posuzovaná pouze z hlediska splnění podmínek stanovených v § 42g ZPC, neměla by pravidla obsažená v § 45 téhož zákona žádný právní význam (viz bod 17, 19, 21 až 23 uvedeného rozsudku).

Druhý žalobní bod

23. Soud z listin obsažených ve správním spisu zjistil, že žalobce žádnou námitku nepřiměřenosti zásahu do svého soukromého a rodinného života ve správním řízení neuplatnil.
24. Žalobce v žalobě namítl, že se žalovaná nevyjádřila k jeho námitkám týkajícím se nepřiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí. Námitka nebyla důvodná. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů neuplatnil ve vztahu k nepřiměřenosti rozhodnutí žádné námitky. Žalovaná tedy nemohla pochybit tím, že se k (neexistujícím) námitkám nevyjádřila.
25. ZPC neukládá správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života cizince. Avšak namítne-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života, tj. porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda ZPC v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a ZPC vyžaduje či nevyžaduje. Tuto povinnost má správní orgán i v případě zastavení řízení. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, č. 4717/2026 Sb. NSS, body 37 a 41).
26. V žalobě žalobce uvedl jako důvod nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, že na území pobývá již 2 roky a bude nucen z území vycestovat. V době vydání napadeného rozhodnutí žalobce mohl pobývat na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tudíž důsledkem napadeného rozhodnutí nebyl vznik povinnosti žalobce opustit území ČR. Dvouletá délka legálního pobytu žalobce na území vyplývala ze správního spisu, ale nebyl z ní pro správní orgány seznatelný zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Takto krátká doba sama o sobě nemůže představovat zjevnou

skutečnost, že si žalobce na území vytvořil soukromý život, do něhož nutně musí napadené rozhodnutí významně zasáhnout. Možnost zásahu do soukromého života žalobce tedy nebyla v řízení před oběma správními orgány patrná. Proto správní orgány nebyly povinny hodnotit míru dopadu zastavení řízení o žádosti žalobce na soukromý a rodinný život žalobce a proporcionalitu takového zásahu vůči požadavku na naplnění formálních požadavků žádosti. Jinak řečeno, žalobcem v žalobě tvrzený dvouletý pobyt na území nebyl s to založit obavu, že by zastavení řízení zasáhlo do života žalobce v soukromí a v rodině nepřiměřeně (k rozvodu manželství žalobce došlo před vydáním prvoinstančního rozhodnutí). Žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho soukromého nebo rodinného života, ani nespecifikoval, v čem jeho soukromý a rodinný život v ČR spočívá. Samotná skutečnost, že žalobce v ČR pobývá pouhé 2 roky, nemůže vést k závěru, že by zásah do žalobcova soukromého a rodinného života v důsledku právních účinků napadeného rozhodnutí mohl být nepřiměřený. Soud shrnuje, že správní orgány nepochybily, pokud se přiměřeností ve svých rozhodnutích explicitně nezabývaly. Šlo totiž o případ, kdy cizinec o dopadech rozhodnutí do své soukromé a rodinné sféry v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů mlčel a obsah spisu ani okolnosti věci nezavdaly příčinu k úvahám, že by zastavení řízení o žádosti žalobce mohlo do jeho života soukromého a rodinného zasáhnout. Podle soudu šlo o případ, kdy obsah spisu ve spojení s procesní pasivitou žalobce svědčil o tom, že nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nebyla myslitelná. Ministerstvo tedy bylo oprávněno řízení o žádosti žalobce bez dalšího zastavit a žalovaná mohla v této situaci odvolání žalobce proti usnesení o zastavení bez dalšího zamítnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, č. 4717/2026 Sb. NSS, bod 42).

V.

Závěr a náklady řízení

27. Soud neshledal žádnou z žalobcem uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I rozsudku zamítl.
28. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II tohoto rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a plně procesně úspěšná žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala ve svém vyjádření k žalobě, zároveň jí v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Plzeň 28. dubna 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.